

UZASADNIENIE

Powódka B. W. (1) żądała zasądzenia od pozwanego Urzędu Gminy w K. odprawy rentowej w kwocie 59.040 zł. odpowiadającej wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia za pracę z ustawowymi odsetkami od dnia 05.06.2015r.do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje roszczenie powódka podała, że była zatrudniona w pozwanym Urzędzie Gminy w K. od dnia 19.11.2002r. do 09.12.2014r. na podstawie wyboru na stanowisku wójta gminy K. i otrzymywała wynagrodzenie w wysokości 9.840 zł miesięcznie. Stosunek pracy został rozwiązany w wyniku wygaśnięcia mandatu wójta, w związku z upływem kadencji(art. 73 § 2 k.p.).Ogólny jej staż pracy na dzień rozwiązania stosunku pracy wynosił 30 lat. Wskazała, że w okresie zatrudnienia , od 13.10.2014r. była niezdolna do pracy i pobierała zasiłek chorobowy do 28.04.2015r. W międzyczasie złożyła wniosek do ZUS o przyznanie jej renty z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem z dnia 13.05.2015r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził ,że jej ona niezdolna do pracy i że niezdolność ta istnieje od 13.10.2014r. Na podstawie tego orzeczenia (...) Oddział (...)04.2015r. wydał decyzję o przyznaniu jej renty od dnia 29.04.2015r., tj. od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego. Wskazała , że 05.06.2015r. wystąpiła z wnioskiem do pozwanego Urzędu Gminy w K. o wypłatę na jej rzecz odprawy rentowej, załączając orzeczenie lekarza orzecznika ZUS i decyzję o przyznaniu renty, lecz pozwany nie wypłacił jej wnioskowanej odprawy rentowej. 19.06.2015r. złożyła pozwanemu przedsądowe wezwanie do zapłaty ,lecz pozwany nie wypłacił jej odprawy rentowej , lecz ponownie żądał od niej złożenia zaświadczenia o pobieraniu zasiłku chorobowego , decyzji o przyznaniu renty, które to dokumenty doręczyła 26.06.2015r. pozwanemu wraz z legitymacją rencisty. Z uwagi ,że pozwany nadal uchylał się od zapłaty odprawy rentowej, złożyła skargę do Państwowej Inspekcji Pracy Oddziału w Ł., który pismem z 24.07.2015r. poinformował ją o zasadności skargi i złożeniu do sądu wniosku o ukaranie wójta Gminy K.. Podniosła ,że pozwany mimo tego nie wypłacił jej odprawy rentowej. Powódka wskazała ,iż spełniła wszystkie przesłanki do nabycia przedmiotowego świadczenia, dlatego też były pracodawca nie ma prawa odmówić jej wypłaty tego świadczenia. Powołała się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.06.2001r. sygn. akt. I PKN 477/00 (k. 2-4).

Pozwany Urząd Gminy w K. w złożonej odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany stwierdził ,iż nie jest prawdą, że stosunek pracy powódki rozwiązał się w wyniku wygaśnięcia mandatu wójta Gminy K. w związku z upływem kadencji. Podał ,że stosunek pracy rozwiązał się z powodu utraty prawa wybieralności wobec skazania powódki prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zambrowie z dnia 27.07.2012r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za składanie fałszywych zeznań i poświadczenie nieprawdy, z warunkowym zawieszeniem na okres 2 lat tytułem próby.

Wskazał, że Rada Gminy K. nie podjęła uchwały o wygaśnięciu mandatu wójta, co skutkowało wydaniem w dniu 25.06.2014r. przez Wojewodę (...) zarządzenia zastępczego stwierdzającego wygaśnięcie mandatu powódki z powodu utraty prawa wybieralności , wskazując jednocześnie ,że zgodnie z art. 26 ust. 1 pkt. 3 ustawy z 20.06.2002r. o bezpośrednim wyborze wójta, burmistrza i prezydenta miasta w zw. z art. 16 ust. 3 ustawy z 05.01.2011r. – przepisy wprowadzające ustawę –kodeks wyborczy , mandat wójta wygasa w razie utraty prawa wybieralności lub braku tego prawa w dniu wyborów. Stosownie do art. 7 ust. 1i 2 ustawy z dnia 16.07.1998r. –Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy o bezpośrednim wyborze wójta, burmistrza i prezydenta miasta - nie mają prawa wybieralności osoby karane za przestępstwa umyślne ścigane z oskarżenia publicznego. Podał ,że Wojewódzki Sąd Administracyjny w B. w uzasadnieniu wyroku z 16.10.2014r. dotyczącym powódki wskazał, iż mandat powódki wygasł z mocy prawa w dniu uprawomocnienia się orzeczenia karnego , a rada Gminy K. miała jedynie to wygaśnięcie potwierdzić.

Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego pozwany stwierdził, że odprawa emerytalna(rentowa) ze względu na swoją powszechność nie przysługuje w każdym wypadku ustania stosunku pracy. W ocenie pozwanego popełnienie przez powódkę przestępstwa umyślnego ściąganie z oskarżenia publicznego należy traktować jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. Dlatego też, w ocenie pozwanego, w okolicznościach niniejszej sprawy można traktować wygaśnięcia mandatu wójta Gminy K. z powodu utraty prawa wybieralności analogicznie do rozwiązania umowy o pracę z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych i w związku z tym nie można uznać, że została spełniona przesłanka związku pomiędzy rozwiązaniem stosunku pracy łączącym strony, a przejściem powódki na rentę i dlatego powódka nie jest uprawniona do otrzymania odprawy pieniężnej. Pozwany zakwestionował twierdzenia powódki dotyczące 30 – letniego stażu pracy powódki. Podniosła, że powódka tej okoliczności nie poparła dowodami. Stwierdził także, że pomimo przyznania czasowej renty z tytułu niezdolności do pracy, powódka może być jeszcze zatrudniona u innego pracodawcy. Podniósł także, że wytaczając przedmiotowe powództwo przeciwko pozwanemu o zapłatę odprawy rentowej, powódka czyni ze swojego prawa użytek sprzeczny z zasadami współżycia społecznego i nie powinno korzystać z ochrony(art. 8 k.p.). Zdaniem strony pozwanej, przyznanie powódce gratyfikacji finansowej w postaci odprawy rentowej niejako za popełnienie przestępstwa umyślnego, naruszałoby obowiązujące normy moralne wyznaczające zasady współżycia społecznego i byłoby nie do zaakceptowania, zagrażając tym samym wartościom, na których opiera się porządek społeczny i którym prawo powinno służyć.

Sąd Rejonowy w Łomży ustalił i zważył, co następuje:

Powódka B. W. (1) z dniem 12.11.2002r. na podstawie art. 22 ustawy z dnia 20.06.2002r. o bezpośrednim wyborze wójta, burmistrza i prezydenta miasta (Dz.U Nr 113,poz.984 i Nr 127, poz.1089) została wybrana wójtem Gminy K. (k.1 B akt osobowych powódki). Uchwałą nr XXIV/128/14 Rady Gminy K. z dnia 21.01.2014r. ustalono powódce wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 5.400 zł, dodatek funkcyjny w kwocie 1.900 zł, dodatek specjalny w kwocie 1.460zł i dodatek za wieloletnią pracę w kwocie 1.080 zł (dowód: k.42 B akt osobowych powódki).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zambrowie z dnia 27.07.2012r. w sprawie o sygn. akt. II K 2/11 powódka została skazana na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za składanie fałszywych zeznań i poświadczenie nieprawdy w testamencie allograficznym co do okoliczności mającej znaczenie prawne, z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres dwóch lat tytułem próby . Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 15.01.2014r(dowód: wyrok -k.46 B akt osobowych).

Rada Gminy K. w terminie zakreślonym obowiązującymi przepisami prawa nie stwierdziła w drodze uchwały wygaśnięcia wykonywanego przez powódkę mandatu wójta z powodu utraty przez nią prawa wybieralności. B. W. (1) pomimo uprawomocnienia się wyroku karnego, wykonywała dalej obowiązki wójta Gminy K.. Skutkowało to wydaniem w dniu 25.06.2014r. przez Wojewodę (...) na podstawie art. 98 a ust.2 ustawy z dnia 08.03.1990r. o samorządzie gminnym zarządzenia zastępczego stwierdzającego wygaśnięcie mandatu powódki z powodu utraty prawa wybieralności wobec skazania prawomocnym wyrokiem sądu (dowód: k.14). Powódka wniosła na powyższe zarządzenie skargę do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Białymstoku, który wyrokiem z 16.10.2014r.w sprawie sygn..akt. (...) SA/Bk 824/1 skargę powódki oddalił. Wyrok ten uprawomocnił się 18 .12.2014r. (dowód: wyrok WSA z 16.10.2014r.-k.15-16).

Od 13.10.2014r. do 28.04.2015r. powódka była niezdolna do pracy i pobierała zasiłek chorobowy przez okres 182 dni (dowód: świadectwo pracy k. 3C akt osobowych i zaświadczenie wypłaceniu zasiłku chorobowego po ustaniu ubezpieczenia – k.5).

Nowy wójt Gminy K. S. J., wybrany w wyborach samorządowych w listopadzie 2014r. złożył ślubowanie w dniu 9 grudnia 2014r. (dowód: zeznania św. D. N. – protokół rozprawy z do8.12. (...) – 00:20:54- 00:23:21).

Pozwany Urząd Gminy w K. wydał powódce w dniu 11.12.2014r. świadectwo pracy, w którym stwierdził, iż łączący strony stosunek pracy rozwiązał się z dniem 09.12.2014r. w związku z wygaśnięciem mandatu na podstawie art. 73 § 2

k.p. (dowód: świadectwo pracy k. 3C). Powódce w dniu 12.12.2014r. wypłacono odprawę w wysokości 3 – miesięcznego wynagrodzenia w związku z rozwiązaniem stosunku pracy z upływem kadencji w wysokości 24.206 zł netto tj. 29.520 zł brutto i ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (dowód: pismo z 09.12.2014r. - k.1C - 2C akt osobowych, pismo z dnia 27.11.2015r. - k. 28).

W dniu 13.05.2015r. lekarz orzecznik ZUS orzekł, iż B. W. (1) jest częściowo niezdolna do pracy do dnia 31.05.2016r. Jako datę powstania częściowej niezdolności do pracy podano 13.10.2014r. (dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 5). Na podstawie tego orzeczenia (...) Oddział B. w dniu 28 .05. 2015r. wydał decyzję o przyznaniu powódce renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 29 .04.2015r. do 31.05.2016r. (dowód: k. 5 decyzja ZUS z29.04.2015r).

Pismem z dnia 01.06.2015r. powódka zwróciła się do pozwanego Urzędu Gminy w K. o wypłacenie na jej rzecz odprawy rentowej. Do pisma dołączyła orzeczenie lekarza orzecznika ZUS i decyzję o przyznaniu renty (dowód: pismo powódki z 01.06.2015r. – k.5). Z uwagi ,iż pozwany nie wypłacił powódce zawnioskowanego świadczenia., wystosowała ona do strony pozwanego wezwanie do zapłaty (dowód: k. 5-pismo z dnia 19.06.2015r.). Pozwany żądał od powódki złożenia zaświadczenia o pobieraniu zasiłku chorobowego i decyzji o przyznaniu renty, które to dokumenty 26.06.2015r. powódka ponownie doręczyła pozwanemu wraz z legitymacją rencisty. (dowód: k. 5 pismo z 23.06.2015r.).

W dniu 30.06.2015r. powódka złożyła skargę do Państwowej Inspekcji Pracy Oddziału w Ł. w związku z niewypłaceniem jej przez pozwanego odprawy rentowej, która została rozpatrzona pozytywnie (dowód: k. 5- pismo PIP z 24.07.2015r).

Pismem z 18.11.2015r. pozwany wezwał powódkę do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia tj. odprawy w związku z rozwiązaniem stosunku pracy z upływem kadencji (dowód: pismo z dnia 18.11.2015r. k.33).

Zdaniem Sądu powództwo jest zasadne.

Status prawny pracowników samorządowych, niezależnie od sposobu powstania ich stosunku pracy (wybór, mianowanie, powołanie, umowa o pracę) określają przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych((t.j. Dz.U. z 2014r. poz.1202). Zgodnie z art. 5 k.p., jeżeli stosunek pracy określonej kategorii pracowników regulują przepisy szczególne, przepisy Kodeksu stosuje się w zakresie nieuregulowanym tymi przepisami. Podobnie stanowi art. 43 ust. 1 ww. ustawy, iż w sprawach nieuregulowanym ustawą przepisy kodeksy pracy stosuje się odpowiednio.

Art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych(t.j. Dz.U. z 2014r. poz.1202) stanowi, że pracownikowi samorządowemu przysługuje wynagrodzenie zasadnicze, dodatek za wieloletnią pracę, nagroda jubileuszowa oraz jednorazowa odprawa w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy oraz dodatkowe wynagrodzenie roczne na zasadach określonych w odrębnych przepisach,

Zgodnie z art. 38 ust. 3 ww. ustawy wynika, iż objęci pragmatyką służbową pracownicy samorządowi, a do takich należała powódka, w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy mają prawo do jednorazowej odprawy, w wysokości określonej w punktach 1-3. Wymieniony przepis art. 38 ust. 3 ustawy o pracownikach samorządowych, podobnie jak art. 92¹ §1 k.p., uzależnia nabycie prawa do odprawy pieniężnej od zaistnienia „związku” z przejściem pracownika na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę, przy czym dyspozycja art. 92¹ §1 k.p. wskazuje na związek pomiędzy ustaniem zatrudnienia a przejściem na emeryturę lub rentę.

Dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące „związku” z przejściem na emeryturę lub rentę warunkującego prawo do odprawy pozostają aktualne także w odniesieniu do art. 38 ust. 3 ustawy regulującej prawo do odprawy emerytalnej lub rentowej dla pracowników samorządowych . Nadto regulacja ta stanowi w istocie powtórzenie zasady wyrażonej w art. 92¹ k.p., z tym że jako szczególna ustanawia wyższy wymiar odprawy w związku z przejściem na rentę lub emeryturę uzależniony od legitymowania się określonym stażem pracy.

Związek między ustaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do renty lub emerytury może mieć nie tylko charakter przyczynowy lub czasowy, ale także funkcjonalny (vide: uzasadnienie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 1993 r. (...) 111/93, OSNCP 1994 z. 12 poz. 243). Dlatego pojęcie przejścia na rentę lub emeryturę interpretowane jest w kategoriach obiektywnych, co oznacza, że nie jest ważny zamiar pracownika skorzystania z tych świadczeń lecz rzeczywisty, obiektywny skutek w postaci skorzystania z przyznanego świadczenia rentowego lub emerytalnego w związku z ustaniem stosunku pracy (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 4 czerwca 1991 r., I PZP 17/91, OSNCP 1992 z. 3 poz. 37). Do nabycia prawa do odprawy nie jest konieczne, aby rozwiązano stosunek pracy z powodu przejścia pracownika na rentę lub emeryturę. Przyczyna rozwiązania stosunku pracy nie ma wpływu na prawo do tej odprawy. Przykładowo Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 lipca 1999 r., sygn. akt I PKN 174/99, OSNAPiUS 2000, nr 21, poz. 786, stwierdził, że przepis art. 92¹ § 1 Kodeksu pracy wiąże prawo do odprawy emerytalnej z ustaniem, nie zaś z rozwiązaniem stosunku pracy. Wygaśnięcie stosunku pracy wskutek upływu czasu, na jaki zawarto umowę o pracę, nie wyklucza jego związku z przejściem na emeryturę czy rentę. Wystarczy w tym zakresie związek czasowy, to jest przejście na emeryturę lub rentę bezpośrednio po ustaniu stosunku pracy. Związek ten jest zachowany także wtedy, gdy pracownik przechodzi na rentę lub emeryturę w pewnym okresie po ustaniu stosunku pracy, lecz następuje to bezpośrednio po okresie nieprzerwanego pobierania zasiłku chorobowego, zapoczątkowanego jeszcze w czasie trwania stosunku pracy (tak np. uchwała SN z dnia 7 stycznia 2000 r., sygn. akt III ZP 18/99, OSNAPiUS 2000, nr 24, poz. 888).

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 czerwca 2001 r. I PKN 477/00 orzekł, że pracownikowi samorządowemu zatrudnionemu w ramach stosunku pracy z wyboru, który w czasie trwania zatrudnienia stał się niezdolny do pracy z powodu choroby i pobierał zasiłek chorobowy, a bezpośrednio potem przeszedł na rentę inwalidzką, przysługuje prawo do jednorazowej odprawy na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych (Dz.U. Nr 21, poz. 124 ze zm.) w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz.U. Nr 31, poz. 214 ze zm.). Orzeczenie to jest nadal aktualne.

W przedmiotowej sprawie istota sporu ogniskowała się wokół zagadnienia czy w ustalonym stanie faktycznym powódce przysługuje prawo do odprawy rentowej w wysokości 6 miesięcznego wynagrodzenia za pracę.

Pozwany nie kwestionował, iż powódka od 13.10.2014r. do 28.04.2015r. była niezdolna do pracy i że od 29.05.2015r. przyznano jej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres do 30.05.2016r. Pozwany twierdził, że powódce nie przysługuje prawo do odprawy rentowej z uwagi, iż jej stosunek pracy z wyboru rozwiązał się nie w związku z wygaśnięciem mandatu wójta w związku z upływem kadencji, lecz z powodu utraty prawa wybieralności wobec skazania powódki prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zambrowie z dnia 27.07.2012r. Zdaniem pozwanego, zachowanie powódki, z powodu którego została skazana prawomocnym wyrokiem karnym i utraciła prawo wybieralności, stanowi ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych i tak winno być interpretowane rozwiązanie stosunku pracy łączącego strony. Zdaniem pozwanego nie została więc spełniona przesłanka związku między rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem powódki na rentę.

Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego.

Zdaniem Sądu, do rozwiązania łączącego strony stosunku pracy doszło w dniu 09.12.2014r. w związku z wygaśnięciem mandatu wójta na skutek upływu kadencji.

Wskazać należy, że pomimo, iż powódka została skazana prawomocnym wyrokiem karnym za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego, który to wyrok uprawomocnił się 15.01.2014r., to stosunek pracy z wyboru łączący strony nie wygasł z mocy prawa z tej dacie. Wygaśnięcie mandatu wójta następuje w tego typu przypadku co do zasady z mocy prawa, lecz konieczne jest jednak urzędowe potwierdzenie skutku prawnego przez właściwy organ i we właściwej formie. Zarówno uchwała rady gminy stwierdzająca wygaśnięcie mandatu wójta, jak i zarządzenie zastępcze wojewody

powodują rozwiązanie stosunku pracy . Jednakże dopóki uchwała rady gminy lub zarządzenie zastępcze nie stanie się prawomocne, to wygaśnięcie mandatu wójta nie następuje i nie dochodzi do rozwiązania stosunku pracy z wyboru.

W przedmiotowej sprawie zarządzenie zastępcze Wojewody (...) z 25 .06.2014r. w sprawie wygaśnięcia mandatu Wójta Gminy K. –B. W. (2) uprawomocniło się dopiero w dacie uprawomocnienia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B. wydanego w sprawie sygn.akt II SA/Bk 824/14 , tj. w dniu 18.12.2014r., więc w dacie 09.12.2014r. (w dacie wskazanej w świadectwie pracy jako data rozwiązania stosunku pracy z wyboru)-mandat powódki jako wójta Gminy K. nie wygasł z powodu utraty prawa wybieralności w związku z prawomocnym skazaniem wyrokiem z dnia 27.07.2012r. w sprawie sygn.akt II K 2/11 . Stosunek pracy z wyboru łączący strony wygasł w dniu 09.12.2014r. w związku z wygaśnięciem mandatu na skutek upływu kadencji. Nowy wójt Gminy K. złożył bowiem ślubowanie w dniu 9 grudnia 2014r. ., co potwierdziła świadek D. N. (dowód: zeznania św. D. N.). Zeznaniami tego świadka sąd dał wiarę w całości , albowiem mają one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodnym w postaci dokumentów.

Zatem, nie można podzielić stanowiska pozwanego ,iż łączący strony stosunek pracy z wyboru rozwiązał się w wyniku wygaśnięcia mandatu powódki jako wójta Gminy K. w związku z utratą przez powódkę prawa wybieralności na skutek skazania prawomocnym wyrokiem karnym z dnia 27.07.2012r. w sprawie sygn.akt II K 2/11 .

Skoro więc w rozpoznawanej sprawie niesporne jest, że powódka począwszy od 13.10.2014r.r., czyli jeszcze w czasie trwania jej zatrudnienia na stanowisku wójta aż do 28.04.2015r. przebywała na zwolnieniu lekarskim z powodu niezdolności do pracy i pobierała zasiłek chorobowy, a bezpośrednio potem - z dniem 29.04.2015r.r., na podstawie decyzji Zakładu (...) Oddziału w B. z dnia 28.05.2015r. stała się rencistką i zaczęła pobierać rentę z tytułu niezdolności do pracy, oznacza to, iż z chwilą przejścia na tę rentę nabyła ona prawo do jednorazowej odprawy rentowej na podstawie art. 36 ust. 2 ustawy o pracownikach samorządowych , w wysokości przewidzianej w art. 38 ust. 3 pkt. 3 tej ustawy.

Powódce przysługuje więc odprawa rentowa w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia za pracę przeliczonego jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, tj, w wysokości 59. 040zł.(vide: k. 28). Powódka w dacie rozwiązania stosunku pracy legitymowała się bowiem ponad 30 letnim ogólnym stażem pracy , co wynika z załączanych do akt osobowych powódki świadectw pracy(dowód: świadectwa pracy –część A akt osobowych powódki).

Pozwany Urząd Gminy w K. podnosił, że przyznanie powódce odprawy rentowej, w zamian za popełnienie przestępstwa umyślnego narusza normy moralne wyznaczające zasady współżycia społecznego”. W ocenie pozwanego popełnienie przez powódkę przestępstwa umyślnego ściganego z oskarżenia publicznego należy traktować jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych i dlatego nie została spełniona przesłanka związku pomiędzy rozwiązaniem stosunku pracy łączącym strony, a przejściem powódki na rentę.

Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego ,iż w ustalonym stanie faktycznym, domaganie się przez powódkę zasądzenia odprawy rentowej jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i nie podlega ochronie

Nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.(art. 8 k.p). Niezależnie od powyższych rozważań co do podstawy rozwiązania stosunku pracy z wyboru łączącego strony, należy wskazać ,że odprawa rentowa ma na celu złagodzenie skutków utraty pracy i przejścia na rentę. To jest jej ratio i ten cel wyłącza możliwość oceny roszczenia o odprawę z punktu widzenia niezgodności z zasadami współżycia społecznego z powołaniem się na sposób i przyczynę rozwiązania stosunku pracy, jako jedyne elementy mające świadczyć o nadużyciu prawa. Z założenia bowiem odprawa emerytalno-rentowa nie jest powiązana ze sposobem i przyczyną ustania stosunku pracy, nie spełnia funkcji wychowawczej, lecz ma charakter kompensacyjny.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w wyroku , na podstawie art. na podstawie art. 36 ust. 2 w zw. z art. 38 ust. 3 pkt. 3 ustawy 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych(t.j. Dz.U. z 2014r. poz.1202) zasadzając na rzecz powódki kwotę 59.040zł z ustawowymi odsetkami od dnia 05.06.2015r. do dnia zapłaty.

O odsetkach Sąd orzekł na zasadzie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. przyjmując wymagalność od dnia 05.06.2015r. (od daty wezwania do zapłaty).

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. w związku z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Odprawa rentowa nie jest „innym odszkodowaniem” w rozumieniu § 11 ust. 1 pkt 2 ww. Rozporządzenia , a zatem przy ustaleniu należnego radcy prawnemu wynagrodzenia nie obniża się stawek minimalnych do 75% stawek z § 6 Rozporządzenia. Dlatego zasądzono tyłem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwotę 3.,600zł. , a nie 2,700zł.

O kosztach sądowych Sąd orzekł, stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98kpc w związku art. 113 ust 1 Ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2005/167/1398) .

Rygor natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 477² § 1 kpc.